

Scénář k audioreportáži - Stanislav Ulman

Vypracovali žáci ZŠ Npor. Loma Příbor:

Terezie Masopustová, Alexandra Piskořová, Erik Havel, Michal Slovák, Filip Vymětal

Voiceover 1:

Díky projektu Příběhy našich sousedů vám můžeme přiblížit životní příběh pana Stanislava Ulmana, který se narodil roku 1934 v Příboře, v místní části Klokočov. Zanedlouho oslaví své 85. narozeniny. Působil na nás velmi vitálně a optimisticky, přestože neměl úplně pohádkové dětství.

Nahrávka 1 1:21 – 1:29

A jak jsme byli ve třetí třídě, tak ze dne na den ráno přišli a museli jsme se vystěhovat.

Zvuk 1 – Zvuk dveří

Voiceover 2:

Touto informací jsme se dostali do roku 1943, kdy si rodina Ulmanových mohla vzít pouze to nejdůležitější a odstěhovat se. Jejich statek totiž zabrali Němci. Pan Ulman, jeho rodiče a sourozenci našli útočiště v Petřvaldu na Moravě na statku, kde s nimi bydlely další tři příborské rodiny.

Nahrávka 2 2:39 – 2:50

Rodiče tam museli pracovat, otec tam dělal, když uměl německy tak s tím šéfem se dohospodovali, vždycky mu řekl, co se bude dělat, my jsme to museli dělat. A já jsem tam nastoupil do školy.

Voiceover 3:

Pan Ulman toho zažil během války hodně a často to nebylo veselé. Když válka končila, procházeli okolo jejich bydliště němečtí zajatci.

Nahrávka 3 3:56 – 4:48

A tehdy chodili zajatci, Němci, co měli zajatce, tak chodili po cestě, a bylo to v zimě, jich chodilo hodně a kolem dokola obstoupeni Němcama. A když byl sníh, oni byli zbídačení, špatné jídlo dostávali a to. Tak jsme si nechávali svačiny, jsme viděli, že choďa vždycky, tak jsme nechali svačiny a jak jsme viděli, že idou, v Petřvaldě ta škola je v takovém esíčku

na takým náměstíčku malým. A jak jsme je viděli, že idou od Staré Vsi od té strany, tak jsme sebrali svačiny a šli jsme na cestu, jsme to roznesli do snihu. Některý si to vzal a některý nesměl. Když si to chtěl vzít, tak ten Němec ho třeba praštil tym klackem nebo hůlkou, co měl, jo. Něco si vzali a něco zůstalo na té cestě ještě potom, že. Tož také zážitky byly.

Voiceover 4:

Problémy v tehdejší době se s těmi našimi nedaly vůbec srovnat. Život před osmdesáti lety vypadal úplně jinak, všichni měli spoustu povinností a práce. Na zábavu a hraní zbylo pouze málo času.

Nahrávka 4 25:09 – 25:34

Dvakrát týdně se drhla podlaha, to byly desky, ty desky už byly takové jako od toho kartáče takové vymleté a v jednom rohu byla taková malinká už taká prohlubeň, už taká, už by to chtělo skoro nové, jenom na to všechno nebylo, že? To se muselo jinak. Tak jsme tam kulali kuličky. Tehdy se hodně kulaly kuličky.

Voiceover 5:

Pan Ulman také vzpomínal na svého otce. Ten bojoval v první světové válce a měl obrovské štěstí, že přežil vážné válečné zranění a mohl se vrátit domů do Příbora.

Zvuk 2 – Výstřel pistole

Nahrávka 5 38:53 – 39:19

On byl na vojně v první světové válce, byl postřelený potom ..., jak je učitelský ústav, tam byl lazaret a tam ležel. To byl po prvním tym a podruhé byl střelený přímo do čela vprostředku, kulka se mu zastavila před mozkem a tu měl taky důlek. Jo, to bylo štěstí, že se mu to zastavilo přes tu lebeční kost, jak ho to trefilo.

Voiceover 6:

Setkání s panem Ulmanem pro nás bylo výjimečné. Jeho život je jedním velkým příběhem a každý z nás si v jeho vyprávění našel zajímavé a překvapivé místo.